

nieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania dekretów (Dz. U. R. P. Nr. 81, poz. 501) postanawiam co następuje:

Art. 1. Upoważnia się Ministra Skarbu do:

1) obniżania w drodze rozporządzeń opłaty monopolowej i podatku od zapalniczek, przewidzianych w art. 4 ust. (2) i art. 5 ustawy z dnia 30 stycznia 1931 r. o monopolu zapalczanym (Dz. U. R. P. Nr. 9, poz. 45),

2) wprowadzania w drodze rozporządzenia zakazu posiadania zapalniczek, niezaopatrzonych w znaczek podatkowy, i wydawania w związku z tem przepisów, normujących tryb zaopatrywania zapalniczek w ten znaczek, przyczem przepisy te mogą wprowadzać obowiązek zaopatrywania w znaczek podatkowy również zapalniczek, przywożonych dla osobistego użytku przez podróżnych, przybywających z zagranicy lub w. m. Gdańska.

Art. 2. (1) W razie wydania przepisów, o których mowa w art. 1 pkt. 2), Minister Skarbu będzie uprawniony do ustanowienia w drodze rozporządzenia nakazu zgłoszenia do zaopatrzenia w znaczek podatkowy, za uiszczeniem obowiązującej opłaty monopolowej lub podatku, zapalniczek, niezaopatrzonych w ten znaczek, przed dniem wejścia w życie dekretu niniejszego.

(2) Minister Skarbu określi przytem tryb i termin dokonywania zgłoszeń, o których mowa w ust. (1).

Art. 3. Upoważnia się Ministra Skarbu do wydawania w drodze rozporządzeń przepisów, normujących zasady i tryb przeprowadzania kontroli nad przestrzeganiem rozporządzeń, o których mowa w art. 1 i 2.

Art. 4. Zgłoszenia zapalniczek do zaopatrzenia w znaczek podatkowy są wolne od opłaty stemplowej.

Art. 5. Art. 110 ustawy karnej skarbowej z dnia 18 marca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 34, poz. 355) otrzymuje brzmienie następujące:

„§ 1. Winni posiadania w obrocie handlowym zapalek, na których opakowaniu brak przepisowego oznaczenia, ulegają karze w wysokości pięciokrotnej uszczuplonej lub narażonej na uszczuplenie opłaty monopolowej, niemniej jednak niż 20 zł, oraz karze konfiskaty zapalek.

§ 2. Tej samej karze ulegają winni sprzedaży, nabywania lub zabronionego posiadania zapalniczek, niezaopatrzonych w przepisowy znaczek podatkowy.”

Art. 6. Wykonanie dekretu niniejszego porucza się Ministrowi Skarbu, a co do art. 5 — Ministrowi Skarbu i Ministrowi Sprawiedliwości.

Art. 7. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*,
Prezes Rady Ministrów:

Marjan Zyndram-Kościałkowski

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

13.

DEKRET PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 14 stycznia 1936 r.

o zmianie ordynacji podatkowej.

Na podstawie art. 55 ust. (1) ustawy konstytucyjnej i ustawy z dnia 6 listopada 1935 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania dekretów (Dz. U. R. P. Nr. 81, poz. 501) postanawiam co następuje:

Art. 1. W ustawie z dnia 15 marca 1934 r., zawierającej „Ordynację Podatkową” (Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 346) wprowadza się zmiany następujące:

1) w art. 1:

a) punkt 2) otrzymuje brzmienie:

„od nieruchomości,”;

b) skreśla się punkt 4);

2) w art. 8 skreśla się wyrazy: „od placów budowlanych,”;

3) art. 9 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych może w drodze rozporządzeń poruczać wymiar niektórych spośród wymienionych w art. 1 podatków związkom samorządowym oraz przyznawać im za wykonanie poruczonych czynności odpowiednie wynagrodzenie. Rozporządzenia te ustalą zakres uprawnień i obowiązków związków samorządowych, jako władz wymiarowych, oraz zasady postępowania odwoławczego.

§ 2. Minister Skarbu w porozumieniu z interesowanymi ministrami może zlecić władzom samorządu terytorjalnego lub gospodarczego, innym organizacjom publiczno-prawnym lub dobrowolnym organizacjom zawodowym oraz organom tych władz i organizacji — pobór wyszczególnionych w art. 1 podatków, bądź też zaliczek i przedpłat na poczet tych podatków od wszystkich płatników lub niektórych grup płatników, jak również ustalić wysokość wynagrodzenia za te czynności.”;

4) art. 10 otrzymuje brzmienie:

„Właściwość miejscową dla wymiaru podatków gruntowego, od nieruchomości i od lokali określa się według miejsca położenia przedmiotu podatku.”;

5) w art. 11 skreśla się § 3;

6) art. 15 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Dla wymiaru podatku dochodowego według Działu II ustawy o państwowym podatku dochodowym, z wyjątkiem podatku dochodowego od emerytur, właściwość miejscową władz wymiarowych określa się według miejsca zatrudnienia pracownika.

§ 2. Miejscem zatrudnienia jest stałe miejsce pracy pracownika (fabryka, warsztat, biuro, magazyn, gospodarstwo wiejskie, domowe, urząd i t. p.).

§ 3. Stałe miejsce pracy pozostaje miejscem zatrudnienia nawet wtedy, gdy pracownik na zlecenie służbodawcy wykonywa krótkotrwałe roboty poza stałym miejscem pracy.

§ 4. Miejscem zatrudnienia pracownika, którego służbodawca najmuje do robót, wykonywanych w okręgach coraz to innych urzędów skarbowych, jak np. w przedsiębiorstwach budowlanych, budowy dróg, kanałów i t. p., jest siedziba lokalnego kierownictwa robót.

§ 5. Dla wymiaru podatku dochodowego od emerytur (Dział II) właściwość miejscową władz wymiarowych określa się według miejsca siedziby pracodawcy, wypłacającego emeryturę.

§ 6. Dla wymiaru różnicy w podatku dochodowym (Dział II) właściwą jest władza skarbową miejsca zamieszkania płatnika, a w braku tegoż — miejsca pobytu.”;

7) art. 17 otrzymuje brzmienie:

„Właściwość miejscową dla wymiaru podatku od energii elektrycznej określa się według siedziby sprzedawcy energii elektrycznej.”;

8) w art. 23 w § 1 wyrazy: „komisje odwoławcze” zastępuje się wyrazami: „komisję odwoławczą” oraz skreśla się wyrazy: „od placów budowlanych.”;

9) w art. 24 w § 5 skreśla się dwukrotnie użyte wyrazy: „od placów budowlanych.”;

10) w art. 29 w § 1 skreśla się wyrazy: „od placów budowlanych.”;

11) w art. 30 w § 2 wyrazy: „karne niniejszej ordynacji” zastępuje się wyrazami: „art. 254 kodeksu karnego”;

12) w art. 32 § 1 otrzymuje brzmienie:

„Komisje odwoławcze w pełnym składzie obradują i orzekają w przypadkach, wskazanych w art. 33 § 2, oraz opinują opracowane przez izby skarbowe projekty norm szacunkowych dla podatków. Normy te zatwierdza Minister Skarbu po wysłuchaniu opinii właściwych samorządów gospodarczych.”;

13) w art. 39 w § 1 po wyrazie „podatek” skreśla się przecinek, wyrazy zaś: „grzywnę lub karę porządkową” zastępuje się wyrazami: „lub grzywnę”;

14) art. 54 otrzymuje brzmienie:

„Zarządy gmin miejskich są obowiązane do sporządzania i dostarczania właściwym urzędom skarbowym na ich żądanie wykazów nieruchomości budynkowych, położonych na terenie miast, z podaniem roku wybudowania, jeśli budowa została ukończona po dniu 31 grudnia 1921 r., oraz wykazów nieruchomości gruntowych, położonych na terenie miast.”;

15) art. 58 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Właściciele nieruchomości budynkowych, położonych na terenie miast oraz tych miejscowości w gminach wiejskich, które określi obrotownie za pomocą obwieszczenia izba skarbową, obowiązani są do sporządzania i dostarczania urzędowi skarbowym w terminie do dnia 15 stycznia każdego roku, według stanu z dnia 15 grudnia poprzedniego roku, wykazów, wyszczególniających wszystkie lokale, znajdujące się w ich nieruchomościach, tak mieszkalne jak i handlowe lub przemysłowe, z podaniem ilości pomieszczeń, charakteru ich użytkowania, wysokości czynszu rocznego lub rocznej wartości czynszowej oraz nazwisk i imion osób, zajmujących lokale.

§ 2. Właściciele nieruchomości gruntowych, położonych na terenie miast, obowiązani są do sporządzania i dostarczania właściwym urzędowi skarbowym w terminie, wskazanym w § 1, wykazów, zawierających dane, potrzebne do wymiaru podatku od nieruchomości.

§ 3. Posiadacze mieszkań w tych miastach oraz w tych miejscowościach w gminach wiejskich, które określa corocznie za pomocą obwieszczeń izba skarbową, obowiązani są w terminie do dnia 1 stycznia każdego roku dostarczyć właścicielom nieruchomości

mości budynkowych lub ich zastępcom wykazy wszystkich osób, zamieszkałych w dniu 15 grudnia w ich mieszkaniach, z podaniem wieku tych osób, ich źródeł dochodu i stosunku do posiadacza mieszkania lub podnajemcy. Otrzymane wykazy właściciele nieruchomości składają urzędowi skarbowemu łącznie z wykazami, o których mowa w § 1.”;

16) w art. 60:

a) § 1 otrzymuje brzmienie:

„Wszystkie władze, urzędy i przedsiębiorstwa, tak państwowe jak samorządowe, giełdy, instytucje ubezpieczeniowe i kredytowe, inne przedsiębiorstwa wszelkiego rodzaju, właściciele gospodarstw wiejskich oraz osoby wykonywające zajęcia przemysłowe i samodzielne wolne zajęcia zawodowe, nie wyłączając notariuszów — obowiązane są:

1) zezwalać organom władz skarbowych na przeglądanie wszelkiego rodzaju akt, ksiąg, dokumentów i innych zapisków,

2) zezwalać na sporządzanie z nich odpowiednich odpisów i wyciągów, potrzebnych do wymiaru podatków,

3) dostarczać, na pisemne żądanie władz skarbowych, bezpłatnie wszelkich posiadanych danych i informacji, potrzebnych do wymiaru podatków.”;

b) § 2 otrzymuje brzmienie:

„W razie rzeczywistej trudności w dostarczeniu wspomnianych danych i informacji, powinny wyżej wymienione władze, urzędy, instytucje, przedsiębiorstwa i osoby zawiadomić o tem wzywającą władzę skarbową, która zarządzi sporządzenie odpowiednich odpisów i wyciągów własnymi siłami.”;

c) po § 2 dodaje się nowy paragraf, oznaczony jako § 2a, treści następującej:

„Wykorzystanie przez władze skarbowe uprawnień, przewidzianych w § 1, w stosunku do spraw, których ujawnienie zagrażałoby interesom obrony Państwa, może się odbywać jedynie w sposób, ustalony przez Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych.”;

17) skreśla się artykuły: 62, 63, 64 i 65;

18) art. 66 otrzymuje brzmienie:

„Właściciele nieruchomości budynkowych, w których znajdują się lokale, podlegające podatkowi od lokali, powinni zawiadomić właściwy urząd skarbowy o wszystkich zmianach zaszytych w osobach najemców poszczególnych lokali — w ciągu 30 dni po zaszłej zmianie.”;

19) skreśla się artykuły: 67 i 68;

20) art. 75 otrzymuje brzmienie:

„Zeznania dla wymiaru podatku przemysłowego od obrotu i podatku dochodowego należy składać w terminie do dnia 1 marca każdego roku. Osoby prawne powinny składać zeznania w terminie do dnia 1 maja.”;

21) w art. 76 w § 3 skreśla się wyrazy: „i zawodowego”;

22) w art. 82 § 3 otrzymuje brzmienie:

„Płatnicy są obowiązani okazywać organom, lustrującym księgi handlowe i gospodarcze, zapiski oraz wszelkie inne dokumenty, posiadające znaczenie dla wymiaru podatków. W razie uzasadnionego przypuszczenia, że księgi, zapiski lub dokumenty są nierzetelne, albo też w razie zachodzącej obawy, że okazane lub ujawnione podczas lustracji księgi, zapi-

ski lub dokumenty mogą być, w przypadku pozostawienia ich na miejscu, przez płatnika usunięte lub przerobione, — organ lustrujący może te księgi, zapiski i dokumenty zabrać do lokalu władzy skarbowej na okres nie dłuższy niż 30 dni.”;

23) w art. 87 § 2 otrzymuje brzmienie:

„Za prawidłowe uważa się również księgi handlowe uproszczone oraz księgi gospodarcze: gospodarstw wiejskich, właścicieli nieruchomości budynkowych oraz osób wykonywających wolne zawody — prowadzone według zasad, które ustala Minister Skarbu po zasięgnięciu opinii właściwych samorządów gospodarczych.”;

24) w art. 92:

a) w § 1 dodaje się na końcu nowe zdanie treści następującej:

„Odpis protokołu doręcza się płatnikowi lub jego przedstawicielowi za pokwitowaniem.”;

b) w § 2 wyrazy: „14-dniowym po spisaniu protokołu” zastępuje się wyrazami: „7-dniowym po doręczeniu odpisu tego protokołu”;

c) § 3 skreśla się;

25) art. 97 otrzymuje brzmienie:

„Tryb postępowania wymiarowego i odwoławczego co do podatku gruntowego, władze powołane do wymiaru i poboru tego podatku oraz sposób zawiadamiania płatników o podstawie i wysokości wymierzonego podatku określi drogą rozporządzenia Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych.”;

26) w art. 103:

a) po § 1 dodaje się nowy paragraf, oznaczony jako § 1a, treści następującej:

„Minister Skarbu w porozumieniu z interesowanymi ministrami może zarządzić pobieranie podatków, wymienionych w art. 1, bądź wpłat zaliczkowych na poczet tych podatków, przy wykonywaniu przez płatników czynności, związanych z przemysłem, handlem lub zajęciem, wyznaczać władze uprawnione do ustalania wysokości wpłat oraz władze, organizacje publiczno-prawne lub dobrowolne organizacje zawodowe oraz organa tych władz i organizacji, obowiązane do obliczania i poboru tych wpłat.”;

b) w § 3 wymienioną dwukrotnie liczbę „14” zastępuje się liczbą „30”;

27) w art. 104 § 2 otrzymuje brzmienie:

„Późniejsze sprostowania klasyfikacji i pomiarów gruntów dokonanych pierwotnie przez urzędy państwowe, instytucje kredytu długoterminowego oraz przez mierniczych, których określi w drodze rozporządzeń Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych, — nie mogą być uważane za później ujawnione konkretne okoliczności faktyczne.”;

28) w art. 105 dodaje się na końcu nowe zdanie treści następującej:

„Przedawnienie to nie dotyczy uzupełniającego wymiaru podatku (art. 122 § 1).”;

29) skreśla się artykuł 107;

30) w art. 108 w § 3 wyraz „przerywa” zastępuje się wyrazem „zawiesza”;

31) w art. 109 w § 2 dodaje się na końcu nowe zdanie treści następującej:

„Na postanowienia jednak, wydane w toku postępowania wymiarowego, nie służy odrębne zażalenie; postanowienia te mogą być zaskarżane tylko w odwołaniu od orzeczenia wymiarowego.”;

32) w art. 110 § 2 otrzymuje brzmienie:

„Gdy pobór podatku odbywa się drogą potrącenia przez wypłacających lub przez inkasowanie na rzecz Skarbu Państwa należności podatkowych, służy płatnikowi, w przypadkach nieprawidłowego potrącenia lub inkasowania podatku, prawo wniesienia do właściwego urzędu skarbowego w ciągu 30 dni od daty potrącenia lub zainkasowania podatku podania o sprostowanie dokonanego niesłusznie potrącenia lub zainkasowania podatku. Od orzeczenia lub postanowienia urzędu skarbowego na to podanie służy płatnikowi prawo wniesienia odwołania lub zażalenia do izby skarbowej.”;

33) art. 112 otrzymuje brzmienie:

„Odwołanie powinno zawierać:

a) imię, nazwisko i adres osoby odwołującej się,

b) wskazanie konkretnych zarzutów przeciwko ustaleniom władzy wymiarowej oraz wskazanie, w jakim kierunku żąda się zmiany orzeczenia,

c) wskazanie środków dowodowych, które dają możliwość stwierdzenia prawdziwości przytoczonych w odwołaniu twierdzeń,

d) podpis płatnika lub jego zastępcy.”;

34) w art. 113:

a) § 3 otrzymuje brzmienie:

„Odwołanie, w którym płatnik nie podał wcale adresu lub podał go niedokładnie, nie może być pozostawione bez dalszego biegu, jeżeli mimo tych braków można ustalić osobę odwołującego się.”;

b) po § 3 dodaje się nowy paragraf, oznaczony jako § 4, treści następującej:

„Jeżeli odwołanie nie odpowiada warunkowi art. 112 pkt. d), wzywa się płatnika do uzupełnienia braku w terminie 7-dniowym. Po bezskutecznym upływie tego terminu odwołanie pozostawia się bez biegu.”;

35) w art. 116 § 2 otrzymuje brzmienie:

„Cofnięcie odwołania wymaga zgody władzy wymiarowej, w razie zaś przesłania odwołania do władzy odwoławczej — zgody tej ostatniej i ma moc z chwilą zawiadomienia płatnika o umorzeniu postępowania odwoławczego.”;

36) w art. 118:

a) § 2 skreśla się;

b) § 3 otrzymuje brzmienie:

„Jeżeli płatnik nie zadowolony się orzeczeniem urzędu skarbowego, wydanym w myśl § 1, może zażądać w ciągu 14 dni po otrzymaniu orzeczenia, ażeby jego odwołanie zostało rozpatrzone przez właściwą władzę odwoławczą.”;

37) rozdział VIII otrzymuje brzmienie:

„Rozdział VIII. Prawo skargi przewodniczącego komisji odwoławczej do Najwyższego Trybunału Administracyjnego.

Art. 124. Przewodniczącemu komisji odwoławczej służy prawo wniesienia skargi do Najwyższego Trybunału Administracyjnego na orzeczenia lub postanowienia tej komisji. W przypadku tym zastępstwo adwokackie nie obowiązuje.”;

38) w art. 129 w § 1 po wyrazie „podatkowe” skreśla się przecinek i wyrazy: „oraz kary pieniężne”;

39) w art. 130 § 1 otrzymuje brzmienie:

„W gospodarczo uzasadnionych lub zasługujących na szczególne uwzględnienie przypadkach Minister Skarbu może umarzać w całości lub w części należności z tytułu podatków, grzywien, odsetek od zaległości i kosztów egzekucyjnych.”;

40) po art. 130 dodaje się nowy rozdział treści następującej:

„Rozdział IIa. Przedawnienie prawa ściągnięcia należności podatkowych.

Art. 130a. § 1. Prawo przymusowego ściągnięcia podatku przedawnia się z upływem 5 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym upłynął termin płatności.

§ 2. Odroczenie terminu płatności lub rozłożenie na raty należności oraz każda czynność władzy skarbowej, zmierzająca do ściągnięcia tej należności, przerywa bieg przedawnienia.

§ 3. Przedawnienie biegnie na nowo po upływie tego roku kalendarzowego, w którym upłynął termin wskazany w postanowieniu o odroczeniu lub termin płatności ostatniej raty, albo w którym dokonano czynności, zmierzającej do ściągnięcia należności.

§ 4. Przedawnienie należności podatkowej pociąga za sobą przedawnienie również dodatków państwowych i samorządowych, odsetek od zaległości oraz kosztów egzekucyjnych, przypadających od przedawnionych należności.

§ 5. Przedawnienie, określone w paragrafach poprzedzających, nie pozbawia Skarbu Państwa prawa uzyskania zaspokojenia z przedmiotów majątkowych, na których należność podatkowa jest zabezpieczona hipoteką, w rejestrze lub zastawem.”;

41) w art. 131:

a) w § 1 wyrazy: „karach za zwłokę i odsetkach za odroczenie, grzywnach i karach pieniężnych” zastępuje się wyrazami: „odsetkach od zaległości, grzywnach”;

b) § 2 i 3 skreśla się;

42) art. 134 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Nabywca majątku osoby prawnej lub takiego zespołu przedmiotów majątkowych, bez którego nie jest możliwe kontynuowanie dotychczasowej działalności osoby prawnej, odpowiada solidarnie wraz ze zbywcą za należny od tej osoby podatek dochodowy, przypadający na dochód z wymienionego majątku bądź zespołu, osiągnięty przed rzeczoną nabyciem.

§ 2. Członkowie rodziny odpowiadają solidarnie wraz z płatnikiem za tę część należnego podatku dochodowego, która przypada stosunkowo na ich

dochód, opodatkowany łącznie z dochodem głowy rodziny.

§ 3. Jeżeli nieruchomości gruntowa lub budynkowa, albo przedsiębiorstwo handlowe lub przemysłowe, albo kapitał, będące własnością płatnika, przeszły na własność lub użytkowanie jego małżonka lub krewnego do trzeciego stopnia, lub powinowatego do trzeciego stopnia, to nabywca bądź użytkownik odpowiada solidarnie wraz z płatnikiem za podatek dochodowy, przypadający na dochód z wymienionych przedmiotów, osiągnięty przed przejściem na własność bądź użytkowanie.”;

43) w art. 136 § 1 otrzymuje brzmienie:

„Nabywca nieruchomości obowiązany jest solidarnie wraz ze zbywcą do zapłacenia należności podatku gruntowego i podatku od nieruchomości z nabytej nieruchomości za czas przed jej nabyciem.”;

44) po art. 136 dodaje się nowy artykuł, oznaczony jako art. 136a, treści następującej:

„§ 1. Użytkownik całej lub części nieruchomości gruntowej bądź też całej nieruchomości budynkowej odpowiada solidarnie wraz z płatnikiem za podatki: gruntowy i od nieruchomości, których terminy płatności przypadają w czasie trwania użytkowania.

§ 2. Przepis § 1 stosuje się odpowiednio do dzierżawcy, jeżeli na podstawie umowy dzierżawy obowiązany jest do płacenia podatków: gruntowego i od nieruchomości.”;

45) w art. 139 skreśla się wyrazy: „w gminach miejskich i od niektórych budynków w gminach wiejskich, podatku od placów budowlanych”;

46) po art. 140 dodaje się nowy dział treści następującej:

„Dział VI. Zabezpieczenie niewymierzonych należności podatkowych”.

Art. 140 a. § 1. Należność za świadectwo przemysłowe na skup zawodowy, handel z pomieszczeń ruchomych, handel wędrowny (rozwoźny i obnośny) oraz na zajęcie przemysłowe może być przez władzę skarbową zabezpieczona na towarach lub innym majątku płatnika w chwili sporządzenia protokołu, stwierdzającego przestępstwo, zagrożone karą grzywny z art. 181, przyczem protokół taki stanowi tytuł wykonawczy w rozumieniu przepisów egzekucji administracyjnej.

§ 2. Władza skarbową odstąpi od dokonania zabezpieczenia, gdy płatnik złoży kaucję w wysokości należności za świadectwo przemysłowe.”;

47) art. 144 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Pisy obliczaniu terminu ustawowego bądź też wyznaczonego przez władzę skarbową do biegu terminu nie wlicza się dnia, od którego się liczy dany termin.

§ 2. Termin wyznaczony przez władzę skarbową liczy się od dnia doręczenia pisma, zawierającego wyznaczenie terminu.”;

48) w art. 151 po § 2 dodaje się nowy paragraf, oznaczony jako § 3, treści następującej:

„Za doręczanie pism przez organa gmin wiejskich przyznaje się tym gminom wynagrodzenie w wysokości 6 groszy od każdego pisma.”;

49) art. 153 otrzymuje brzmienie:

„Wszelkie pisma władz skarbowych doręcza się za potwierdzeniem odbioru adresatowi bądź w jego mieszkaniu bądź w miejscu, gdzie znajduje się zarząd jego nieruchomości lub przedsiębiorstwa lub gdzie wykonywa swą pracę zawodową, a w ich braku tam, gdzie się adresata zastanie. Na potwierdzeniu odbioru powinien adresat własnoręcznie umieścić datę doręczenia pisma oraz podpis.”;

50) art. 154 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Jeżeli adresat jest nieobecny, doręczenie uskutecznia się do rąk któregośkolwiek z dorosłych członków rodziny lub domowników adresata, albo do rąk osoby, zarządzającej jego majątkiem lub przedsiębiorstwem, albo wreszcie do rąk pracownika zatrudnionego u adresata. Przepis zdania ostatniego art. 153 stosuje się odpowiednio.

§ 2. Jeżeli adresat lub inna osoba, wymieniona w § 1, odmawia przyjęcia, pismo z odpowiednim zażądaniem organu doręczającego, stwierdzającym datę odmowy, zwraca się władzy skarbowej. W tym przypadku doręczenie uważa się za dokonane w chwili odmowy przyjęcia.”;

51) w art. 156:

a) w § 1 wyraz „Adresatom” zastępuje się wyrazem „Osobom”;

b) w § 2 wyraz „Adresatów” zastępuje się wyrazami: „Płatników bądź osoby odpowiedzialne za podatki”, wyrazy zaś: „gdy adresat pełnomocnika nie ustanowił” zastępuje się wyrazami: „gdy pełnomocnika nie ustanowiono”;

52) art. 160 otrzymuje brzmienie:

„Wymierzenie kary nie zwalnia od obowiązku zapłacenia należnego podatku.”;

53) art. 161 otrzymuje brzmienie:

„Rodzaje kar za przestępstwa podatkowe są następujące:

a) areszt,
b) grzywna.”;

54) w art. 162:

a) § 2 otrzymuje brzmienie:

„Grzywny za przestępstwa z art. 188 nie ulegają zamianie na areszt.”;

b) § 3 otrzymuje brzmienie:

„Grzywna za przestępstwo z art. 188 może być powtarzana.”;

c) § 4 otrzymuje brzmienie:

„Prawomocnie orzeczone grzywny wpływają na rzecz Skarbu Państwa.”;

55) art. 163 otrzymuje brzmienie:

„O ile ordynacja podatkowa nie zawiera przepisów odmiennych, stosuje się przepisy części ogólnej prawa o wykroczeniach oraz przepisy kodeksu postępowania karnego.”;

56) art. 165 otrzymuje brzmienie:

„Podżegacz i pomocnik przy popełnieniu przestępstwa podatkowego podlegają karze w granicach, przewidzianych dla danego przestępstwa. Art. 26 i 27 kodeksu karnego stosuje się odpowiednio.”;

57) art. 170 otrzymuje brzmienie:

„W przypadkach wyjątkowych, pozostawionych ocenie władzy orzekającej, zastosować można

w stosunku do obwinionego nadzwyczajnie złagodzenie kary, a nawet całkowite od niej uwolnienie.”;

58) po art. 171 dodaje się dwa nowe artykuły, oznaczone jako art. 171a i art. 171b, treści następującej:

„Art. 171a. § 1. Za grzywny, nałożone na zastępcę z powodu naruszenia przepisów podatkowych, popełnionego w zakresie załatwiania spraw cudzych, odpowiada solidarnie zastąpiona osoba fizyczna lub prawna.

§ 2. Zastępcą w rozumieniu przepisu § 1 jest każdy, kto załatwia sprawy cudze, jako pełnomocnik, zarządca, pracownik lub w jakimkolwiek innym charakterze; nie jest jednak zastępcą opiekun, jak również kurator ubezwłasnowolnionego lub nieletniego usamowolnionego.

Art. 171b. Odpowiedzialność solidarną danej osoby należy ustalić w orzeczeniu karnem władzy skarbowej bądź też w wyroku sądowym.”;

59) art. 172 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Wykonanie orzeczeń karnych w części dotyczącej wymiaru kary podlega odroczeniu do czasu ich uprawomocnienia się. Władza skarbowa może jednak zarządzić zabezpieczenie orzeczonej grzywny, zarówno na majątku obwinionego jak również na majątku osoby odpowiedzialnej.

§ 2. Zarządzenie władzy skarbowej jest dostateczną podstawą do uzyskania zabezpieczenia sądowego.”;

60) w art. 174 wyraz „sprawcy” zastępuje się wyrazem „obwinionego”;

61) w art. 175:

a) w § 1 wyraz „sprawcy” zastępuje się wyrazem „obwinionego”;

b) § 2 otrzymuje brzmienie:

„Grzywny, orzeczone prawomocnie przed śmiercią obwinionego, są ciężarem spadku. W tym przypadku przewidziana w art. 171a odpowiedzialność solidarna osoby zastąpionej pozostaje nadal w mocy.”;

62) w art. 176 § 1 otrzymuje brzmienie:

„Nie można wszcząć dochodzenia spowodu przestępstwa podatkowego, popełnionego przed pięć laty. Spowodu jednak przestępstwa, przewidzianego w art. 188, nie można wszcząć dochodzenia po upływie jednego roku od dnia popełnienia przestępstwa.”;

63) w art. 177 w § 1 skreśla się wyrazy: „na prośbę obwinionego”;

64) skreśla się artykuł 178;

65) w art. 179:

a) w dotychczasowym § 1 wyrazy: „przyczynia się” zastępuje się wyrazami: „może się przyczynić” oraz po wyrazie „podlega” skreśla się przecinek i wyrazy: „o ile za czyn ten nie grozi kara surowsza w myśl kodeksu karnego”;

b) skreśla się oznaczenie „§ 1” oraz cały § 2;

66) w art. 180 skreśla się wyrazy: „o ile za czyn ten nie grozi kara surowsza w myśl innej ustawy.”;

67) art. 181 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Kto prowadzi przedsiębiorstwo lub wykonywa zajęcie bez świadectwa przemysłowego lub

na podstawie świadectwa przemysłowego niższej ceny od tej, która się ustawowo należała, — podlega karze grzywny do wysokości trzykrotnej należności za świadectwo lub trzykrotnej różnicy między ceną właściwego i ceną posiadanego świadectwa.

§ 2. Kto utrzymuje skład bez karty rejestracyjnej — podlega karze grzywny do trzykrotnej należności za kartę rejestracyjną.”;

68) w art. 182 skreśla się po wyrazie „podatku” przecinek oraz wyrazy: „niezależnie od obowiązku zapłaty należności podatkowej”;

69) po art. 183 dodaje się nowy artykuł, oznaczony jako art. 183a, treści następującej:

„Kto, będąc obowiązany do potrącania lub inkasowania podatku na rzecz Skarbu Państwa, nie wpłaci do kasy urzędu skarbowego sum potrąconych lub zainkasowanych, podlega karze grzywny do 5.000 zł lub karze aresztu do 6 miesięcy, albo obu tym karom łącznie.”;

70) w art. 185 po wyrazie „lokalnych” umieszcza się przecinek i dodaje się wyrazy: „kontrolni (art. 99 § 4)”;

71) skreśla się artykuł 187;

72) art. 188 otrzymuje brzmienie:

„Kto nie uczyni zadość w wyznaczonym terminie bez dostatecznego usprawiedliwienia wezwaniu, poleceniu lub żądaniu władzy skarbowej, albo nakazowi, wynikającemu z przepisów ordynacji podatkowej lub innych ustaw podatkowych albo też rozporządzeń, wydanych na podstawie ordynacji podatkowej lub innych ustaw podatkowych, — podlega karze grzywny do 500 zł.”;

73) art. 191 otrzymuje brzmienie:

„W sprawach o przestępstwa, przewidziane w art. 188, wymierzenie kary może nastąpić bez przeprowadzenia dochodzenia karnego. Grzywny z art. 188 wymierza ta władza skarbowa, względem której popełniono przestępstwo.”;

74) w art. 195 wyraz „przekroczenie” zastępuje się wyrazem „przestępstwo”;

75) po art. 198 dodaje się nowy artykuł, oznaczony jako art. 198a, treści następującej:

„§ 1. W toku postępowania karnego tak sądowego, jak przed władzami skarbowymi, osoba odpowiedzialna w myśl art. 171a korzysta ze wszystkich uprawnień, służących obwinionemu; niestawiennictwo jej nie jest jednak przeszkodą do rozstrzygnięcia sprawy i nie czyni orzeczenia w stosunku do niej zaozornem.

§ 2. Osoby odpowiedzialnej nie wolno badać w charakterze świadka lub biegłego.”;

76) w art. 201 punkt e) otrzymuje brzmienie:

„wymiar grzywny; jeśli grzywnę wymierzono według wielokrotności podatku — określenie tej podstawy; jeśli grzywna podlega zamianie na areszt (art. 10 prawa o wykroczeniach w związku z art. 162 § 2 i art. 163 ordynacji podatkowej) — wymiar aresztu zastępczego.”;

77) po art. 201 dodaje się nowy artykuł, oznaczony jako art. 201a, treści następującej:

„Władza skarbowa, która nałożyła grzywnę, podlegającą zamianie na areszt zastępczy (art. 201 pkt. e)), postanawia o wykonaniu kary aresztu za-

stępczego; o wykonanie zwraca się do sądu grodzkiego miejsca zamieszkania lub miejsca pobytu skazanego.”;

78) w art. 202 po § 4 dodaje się nowy paragraf, oznaczony jako § 5, treści następującej:

„Przepis art. 118 stosuje się odpowiednio do odwołań od orzeczeń karnych, które nałożono grzywny na podstawie art. 181 i 188.”;

79) po art. 202 dodaje się nowy artykuł, oznaczony jako art. 202a, treści następującej:

„Odwołanie lub żądanie skierowania sprawy na drogę sądową, złożone przez osobę odpowiedzialną (art. 171a), należy traktować tak, jakby je złożył obwiniony.”;

80) po art. 205 dodaje się nowy artykuł, oznaczony jako art. 205a, treści następującej:

„Wydane w postępowaniu karnem orzeczenie sądu, którym bądź niewinniono obwinionego dla braku podmiotowych cech przestępstwa bądź umorzono postępowanie, — nie ma wpływu na należność podatkową. O tej należności orzekają w postępowaniu wymiarowem i odwoławczem władze skarbowe.”;

81) w art. 207:

a) w § 1 wyrazy: „występków i wykroczeń” zastępuje się wyrazami: „przestępstw podatkowych”;

b) w § 2 wyrazy: „występki i wykroczenia” zastępuje się wyrazami: „przestępstwa podatkowe”;

82) w art. 208 § 1 otrzymuje brzmienie:

„Wymiary podatkowe, będące w dniu wejścia w życie ordynacji niniejszej w toku załatwienia, uskuteczniają władze, wymienione w art. 7, przy zastosowaniu przepisów dotychczas obowiązujących.”;

83) po art. 208 dodaje się trzy nowe artykuły, oznaczone jako art. 208a, art. 208b i art. 208c, treści następującej:

„Art. 208a. § 1. W stosunku do przedawnień prawa do wymiaru, rozpoczętych przed wejściem w życie ordynacji podatkowej, a w dniu tym według dotychczasowych przepisów jeszcze nieukończonych, stosuje się przepisy ordynacji podatkowej z tem, że początek i przerwanie przedawnienia ocenia się według dotychczasowych przepisów, o ile chodzi o czas przed wejściem w życie ordynacji podatkowej.

§ 2. W przypadku, gdy według dotychczasowych przepisów prawo do wymierzenia podatku nie ulegało przedawnieniu, — bieg terminu, przewidzianego w art. 105, liczy się od końca roku kalendarzowego, w którym powstał obowiązek podatkowy.

Art. 208b. Przepisy art. 13i § 4 w sprawie oprocentowania nadpłat nie dotyczą kwot nadmierne lub nienależnie wpłaconych przed wejściem w życie ordynacji niniejszej.

Art. 208c. § 1. W stosunku do przedawnień prawa ściągnięcia należności podatkowych (art. 130a), rozpoczętych przed dniem 1 stycznia 1936 r., a w dniu tym według dotychczasowych przepisów jeszcze nie ukończonych, stosuje się przepisy ordynacji podatkowej z następującymi ograniczeniami:

a) początek i przerwanie przedawnienia ocenia się według dotychczasowych przepisów,

o ile chodzi o czas przed dniem 1 stycznia 1936 r.;

- b) jeżeli termin przedawnienia według ordynacji podatkowej jest krótszy niż według dotychczasowych przepisów, bieg przedawnienia rozpoczyna się z dniem 1 stycznia 1936 r.;

jeżeli jednak przedawnienie nastąpiłoby przy uwzględnieniu początku i terminu przedawnienia, określonych w dotychczasowych przepisach, wcześniej — przedawnienie następuje z tym wcześniejszym terminem.

§ 2. W przypadku, gdy według dotychczasowych przepisów prawo do ściągnięcia należności nie ulegało przedawnieniu — bieg terminu, przewidzianego w art. 130a, rozpoczyna się z dniem 1 stycznia 1936 r.;

84) w art. 209 treść dotychczasowa otrzymuje oznaczenie „§ 1”, a nadto dodaje się nowy paragraf, oznaczony jako § 2, treści następującej:

„Art. 171a, 171b, 172, 175, 193a i 202a mają zastosowanie w zakresie przestępstw, przewidzianych w art. 40 ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr. 64, poz. 404).”

Art. 2. Przewidziane w dotychczasowym art. 9 § 3 ordynacji podatkowej wynagrodzenie gmin za czas od 1 października 1934 r. nie zostanie wypłacone. Skarb Państwa wypłaci gminom, które spełniały przewidziane w tym artykule czynności, odpowiednio odszkodowanie, nie wyższe jednak niż pobrane przez Skarb Państwa od tych gmin wynagrodzenie za wymiar i pobór dodatków komunalnych do podatków państwowych oraz udziału w podatku od lokali. Wysokość odszkodowania dla każdej gminy ustali Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych, którzy uprawnienia swe w tym zakresie mogą przekazać dyrektorom izb skarbowych w porozumieniu z wojewodami.

Art. 3. (1) W art. 43 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 106, poz. 884) skreśla się w ustępie 4) zdanie pierwsze i drugie oraz ustęp 5).

(2) W art. 9 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. o podatku od lokali (Dz. U. R. P. Nr. 82, poz. 505) liczbę „40” zastępuje się liczbą „41,25”, liczbę zaś „3” — liczbą „1,75”.

Art. 4. (1) Wykonanie dekretu niniejszego porucza się Ministrowi Skarbu w porozumieniu z interesowanymi ministrami.

(2) Upoważnia się Ministra Skarbu do ogłoszenia w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej jednolitego tekstu ordynacji podatkowej z zastosowaniem nowej numeracji działów, rozdziałów, artykułów, paragrafów i punktów oraz z uwzględnieniem zmian, wynikających z przepisów, wydanych do dnia ogłoszenia jednolitego tekstu.

Art. 5. (1) Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, z tem jednak, że do wymiaru po-

datków: od nieruchomości w gminach miejskich i od niektórych budynków w gminach wiejskich tudzież od placów budowlanych za lata do roku 1935 włącznie, do odpowiedzialności za należności z tytułu tych podatków oraz do władz, powołanych do rozstrzygnięcia odwołań w sprawie tych podatków, — stosuje się przepisy ordynacji podatkowej w brzmieniu obowiązującym przed dniem wejścia w życie dekretu niniejszego.

(2) Jednocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 września 1934 r. o odpowiedzialności solidarnej za naruszenie przepisów podatkowych (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 765).

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów:

Marjan Zyndram-Kościałkowski

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

14.

DEKRET PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 14 stycznia 1936 r.

o podatku od nieruchomości.

Na podstawie art. 55 ust. (1) ustawy konstytucyjnej i ustawy z dnia 6 listopada 1935 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania dekretów (Dz. U. R. P. Nr. 81, poz. 501) postanawiam co następuje:

Art. 1. (1) Podatkowi od nieruchomości podlegają:

A. w gminach miejskich wszelkiego rodzaju nieruchomości, z wyłączeniem gruntów niezabudowanych o powierzchni ponad 5.000 metrów kwadratowych, użytkowanych stale jako pola uprawne, łąki, pastwiska, sady i ogrody, jak również znajdujących się pod lasami lub wodami, użytkowanymi dla celów hodowli ryb albo rybołówstwa;

B. w gminach wiejskich:

1) budynki wraz z należącymi do nich budowlami ubocznymi, podwórzami i placami, niezwiązane z gospodarstwem rolnem, ogrodnictwem lub leśnym,

2) budynki wraz z należącymi do nich budowlami ubocznymi, podwórzami i placami, związane z gospodarstwem rolnem, ogrodnictwem lub leśnym, stale używane w całości lub w przeważającej części na podstawie umowy najmu,

3) budynki wraz z należącymi do nich budowlami ubocznymi, podwórzami i placami, związane z gospodarstwem rolnem, ogrodnictwem lub leśnym, używane na podstawie umowy dzierżawy, której przedmiotem są wyłącznie budynki nie zaś gospodarstwa rolne, ogrodnicze lub leśne jako całość.

(2) Za związane z gospodarstwem rolnem, ogrodnictwem lub leśnym uważa się:

a) budynki gospodarcze, przeznaczone do celów gospodarstwa rolnego, ogrodniczego lub leśnego,